

– JULKAISUVAPAA LAUANTAINA 3.7. KLO 14:00 –

Polttopisteessä-puhe

Hyvä Kansanlähetyspäivien juhlaväki. Rakkaat ystävät.

Kuluneet puolitoista vuotta ovat olleet hyvin poikkeuksellista aikaa liikkeellemme. Maailman laajan korona-pandemian puristuksessa olemme etsineet uusia työ- ja toimintatapoja. Etäisyys toistemme välillä on lisääntynyt. Samalla olemme joutuneet luopumaan monista vuosikymmenten aikana hyväksi havaituista toimintamalleista. Tämä on ollut monelle raskasta aikaa. Erityisen haasteellista on ollut tapahtuma-alalla. Tästä esimerkkinä ovat käsillä olevat historian toiset etänä järjestetyt Kansanlähetyspäivät.

Tässä puheessani en kuitenkaan keskity menneeseen, vaan tahdon kääntää katseemme siihen, mitä me olemme ja mihin me uskomme Kansanlähetyksiin.

Siksi on ehdottoman tärkeää aloittaa puhumalla Jumalasta ja hänen sanastaan.

Raamattu todistaa meille väkevästi Jumalan sanan voimasta. Jesajan kirjan 55 luvun mukaan:

Niin kuin sade ja lumi tulevat taivaasta eivätkä sinne palaa vaan kastelevat maan, joka hedelmöityy ja versoo ja antaa kylväjälle siemenen ja nälkäiselle leivän, niin käy myös sanan, joka minun suustani lähtee: se ei tyhjänä palaa, vaan täyttää tehtävän, jonka minä sille annan, ja saa menestymään kaiken, mitä varten sen lähetän. (Jes. 55:10-11)

Mooses puhuu samasta asiasta (5. Moos. 8:3). Hänen mukaansa Israelin autiomaavaelluksen yksi tavoite oli osoittaa Jumalan kansalle, ettei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan kaikesta mitä Herra sanoo.

Paavali puolestaan kirjoittaa: *Usko syntyy kuulemisesta, mutta kuulemisen synnyttää Kristuksen sana. (Room. 10:17)*

Kansanlähetyksessä me olemme sitoutuneet vahvasti Jumalan sanaan. Ohjelmamme mukaan tämä sitoutuminen merkitsee ennen kaikkea Raamattuun luottavan teologian arvostamista ja Raamatun sanomasta elämistä.

Tämä näkyy myös visiossamme, joka kuuluu ”Raamattu rakkaaksi, evankeliumi kaikille”.

Me olemme sitoutuneet Raamattuun. Tunnustamme, että Raamattu on Jumalan ilmoitus itsestään ihmisille. Tästä seuraa se, että Raamattu on erehtymätön ja luotettava kaikissa asioissa, mistä se opettaa.

Tämä tarkoittaa sitä, että pitäydymme Kansanlähetyksessä kirkon historialliseen uskoon, jonka mukaan Raamatun kaikki väitteet, riippumatta siitä, mitä ne koskevat, liittyivät ne sitten yhtä hyvin hengelliseen oppiin tai eettisiin kysymyksiin kuin fysikaalisiin ja historiallisiin tosiasioihin, ovat ilman mitään virhettä, kun alkuperäisten käsikirjoitusten omat sanat on selvitetty ja tulkittu niiden luonnollisessa tarkoitettussa merkityksessä.

Raamattuun sitoutuminen haastaa meitä eri tavoin. Ennen kaikkea se haastaa meitä tuntemaan Raamatun syvällisemmin. Meidän ei tule rakastaa Raamattua vain juhlapuheissa ja Facebook-päivityksissä, vaan ennen kaikkea omassa arkisessa elämässämme. Raamatun sanoman ei tule jäädä vain tiedoksi päämme sisään, vaan meidän tulee myös soveltaa sen opetuksia elämäämme. Tämä vaatii meiltä sitoutumista. Jotta Raamattu voi todella olla meille rakas, tulee Raamatun lukemisen tai kuuntelemisen kuulua osaksi arkirutiiniamme.

Nuorempana ajattelin, että Raamatun lukemisessa tulee välttää lakihenkisyyttä. Rukoilin, että Jumala antaisi minulle vahvemman innon lukea Raamattua. Ajan kuluessa huomasin kuitenkin, että rukouksistani huolimatta innostuin lukemaan Raamattua kovin harvoin. Synti, joka vaikuttaa jokaisen ihmisen sisällä koko hänen elämänsä ajan, johtaa jatkuvasti eroon Jumalasta. Minun on helppo keksiä monenlaisia tekosyitä, miksen ehdi lukea Raamattua. Tämäkin on synnin vaikutusta.

Synti vaikuttaa myös siihen, miten visiomme toinen osa – evankeliumin vieminen kaikille – toteutuu työssämme ja elämässämme.

Moni meistä on suhteellisen sinnikäs rukoilemaan itselleen tärkeiden ystävien ja läheisten puolesta. Haluamme, että he saisivat tuntea Jumalan rakkauden. Rukoilemme sinnikkäästi läheistemme puolesta, sillä toivomme, että saisimme kerran osallistua yhdessä heidän kanssaan taivaan ilojuhlaan. Tämä on hyvä asia. Jatketaan rukousta läheistemme puolesta.

Vaikka motivaatio läheisen puolesta rukoilemiseen on monesti hyvä, voi kuitenkin olla vaikeaa kertoa hänelle Jumalan rakkaudesta, jos hän on vieraantunut evankeliumista. Syynä voi olla esimerkiksi aiemmat kokemukset siitä, että tällaisen toiminnan seurauksena ihmishuhde on tullut aiempaa vaikeammaksi.

Jotkut lähetystyöntekijät ovatkin todenneet, että tietyssä mielessä vieraan kulttuurin keskellä kaukomailla on paljon helpompaa olla kristitty ja viedä evankeliumia eteenpäin kuin kotimaassa. Tässäkin asiassa meidän on hyvä kilvoitella. Rukouksemme lisäksi tarvitsemme evankeliumin sanoja lähimmäiselle.

Vastuuta on myös helppo siirtää vieruskaverille. Ehkä sinäkin olet joskus rukoillut, että Suomessa alkaisi herätys? Rukoiletko tuolloin vain ympärillä olevien ihmisten herätystä vai kohdistatko sanat myös omaan sydämeesi? Sen sijaan, että poimimme vieruskaverin silmästä rikkoja, meidän tulee kysyä, miten on oman sydämemme laita. Olenko minä herätyksen tilassa? Kannanko minä oikeanlaista huolta ihmisistä, jotka eivät ole koskaan kuulleet evankeliumin ilosanomaa? Sanomaa siitä, että

Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen usko, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän. (Joh. 3:16)

Raamattu haastaa meitä siis ennen kaikkea henkilökohtaiseen Jumala-suhteeseen. Jotta voimme pysyä uskon tiellä, tarvitsemme jatkuvaa yhteyttä uskon lähteeseen, Kristukseen. Raamatun sanan kautta Pyhä Henki vaikuttaa meissä uskon Vapahtajaamme.

Raamattu haastaa meitä kuitenkin myös järjestönä ja yhteiskunnan jäsenenä.

Kansanlähetyksessä olemme sitoutuneet siihen, että Raamattu on kokonansa totuus. Me uskomme, että meidän tulee pitäytyä Raamatun opetukseen myös silloin kun se poikkeaa yhteiskunnan valtavirran ajatuksista ja mieltymyksistä.

Tänä päivänä näin on esimerkiksi avioliittokysymyksen suhteen. Kansanlähetyksessä olemme pitäytyneet ja haluamme jatkossakin horjumatta pitäytyä siihen, että avioliitto on yhden miehen ja yhden naisen välinen liitto, jonka Jumala on tarkoittanut jatkamaan ihmisen elämän loppuun asti. Kansanlähetyksessä ei myöskään rinnasta avosuhdetta avioliittoon, koska siinä ei selkeästi ja julkisesti sitouduta elinikäiseen liittoon. Seksuaalinen kanssakäyminen kuuluu avioliittoon. Rohkaisemme avosuhteessa eläviä pareja solmimaan avioliiton.

Se, että toimimme näin ei saa kuitenkaan tarkoittaa sitä, että tuomitsemme ja torjumme ihmiset, jotka ovat kompastuneet näissä asioissa. Meidän tulee olla rakkaudellisia ja empaattisia samalla kun pidämme kiinni Raamatun opetuksista. Tarvitaan paljon rukousta ja herkkyyttä, että kykenemme aidosti elämään yhdessä toisten ihmisten kanssa tunnustaen sen tosiasian, että olemme kaikki poikenneet Jumalan tahdosta monin tavoin.

Liikkeemme johdossa olemme huolissamme siitä, että sanan- ja mielipiteenvapaus – ja näin lopulta myös ajattelun vapaus on uhattuna maassamme. Kristillinen sanoma synnistä ja sovituksista ei saa tulla vaiennetuksi. On myös tärkeä ymmärtää, että todellinen sanan-, ajattelun-, ja uskonnonvapaus vaatii sen riskin, että joku voi loukkaantua toisten sanomisista, vaikka sanomisen tarkoitus ja päämäärä ei koskaan saa olla tarkoituksellinen toisen loukkaaminen.

Uskon vankkumatta siihen, että klassinen kristillinen usko tarjoaa kestävän ja terveen pohjan, joka pysyy järkähtämättömänä kaikissa tilanteissa. Seisomme Päivi Räsäsen rinnalla ja puolustamme kaikkien suomalaisten sanan-, mielipiteen- ja uskonnonvapautta.

Perinteisissä kristillisissä arvoissa ei ole mitään hävettävää tai kummallista. Päinvastoin. Niiden puolustaminen ei ole aina välttämättä muodikasta tai suosittua, mutta jos Raamattu on meille todella rakas, meillä ei ole mitään muuta vaihtoehtoa kuin alistaa oma ajattelumme Raamatulle. Tämä tarkoittaa sitä, että meidän ei tule tulkita Raamattua aikamme muotivirtauksien läpi vaan arvioida omia ajatuksiamme Raamatun sanan valossa.

Tämä koskee myös kysymystä paimenvirasta. Kansanlähetyksessä on olemassaolonsa alusta lähtien pitäytynyt siihen klassiseen Raamatusta nousevaan virkanäkemykseen, jonka mukaan Jumala on uskonut paimenviran siihen kutsuttujen miesten hoidettavaksi. Tämä ei ole tasa-arvokysymys. Tällä kysymyksellä ei ole mitään tekemistä naisten ja miesten lahjakkuuden, osaamisen tai arvon kanssa. Kysymys on puhtaasti teologinen.

Kansanlähetyksessä olemme sitoutuneet ”Kansanlähetyksen ja kirkon paimenvirka” -vihkomme mukaisesti siihen, ettemme tunnusta näin vain teoriassa vaan myös käytännössä pitäydymme parhaamme mukaan siihen, minkä katsomme Jumalan sanan valossa oikeaksi.

Emme ole siis muuttamassa opetustamme paimenvirasta, vaan tahdomme kilvoitella sen kanssa, miten elämme seurakunnallista elämää todeksi yhdessä muiden kristittyjen kanssa vakaumuksestamme kuitenkin luopumatta.

Tämä haastaa meitä. Meiltä on kysytty, miksi emme hyväksy naisten pappisvirkaa, vaikka saatamme tehdä yhteistyötä Raamatun vastaisesti opettavien miespuolisten paimenten kanssa. Kysymys on otettava vakavasti. Meillä on aina kiusaus olla epäjohtonmukaisia. Siksi on todettava, että jumalanpalvelusyhteistyöstä tulee pidättäytyä kaikkien sellaisten henkilöiden kanssa, jotka opettavat selkeästi vastoin Jumalan sanaa.

Samalla on kuitenkin todettava, että tarkkaa rajaa yhteistyölle on äärimmäisen vaikea vetää. Voiko yhteistyötä tehdä esimerkiksi siinä tapauksessa, että ymmärrämme Raamatun opetuksen karismaattisuudesta jollain tavoin eri tavalla? Mielestäni voi.

Pienen opillisen eroavaisuuden ja jyrkän Raamatun opetuksesta poikkeamisen välillä on paljon sellaista rajapintaa, jossa jokainen meistä joutuu käymään omantunnon painia Jumalan edessä sen suhteen minkälaista yhteistyötä voi ja minkälaista ei voi tehdä. Tärkeintä on, että itse pidämme rohkeasti esillä Raamatun mukaista opetusta ja samalla pyrimme toimimaan niin, että käytännön ratkaisut tukevat tätä viestiä.

On selvää, että tarvitsemme liikkeemme sisäistä keskustelua monista kysymyksistä. Me emme saa välttää niitäkään aiheita, jotka ovat meille sisäisesti haasteellisia, kuten kysymys suhteestamme karismaattisuuteen tai kysymys siitä, miten ymmärrämme suhteemme Suomen evankelisluterilaiseen kirkkoon tänä päivänä.

Samalla on kuitenkin tärkeää huomata ja tunnistaa, että pyrimme keskittymään toiminnassamme muihin asioihin kuin kirkkopoliittikaan ja yhteiskunnallisiin asioihin. Kansanlähetyksen ei ole ensisijaisesti kirkkopoliittinen tai yhteiskunnallinen liike, vaan lähetyjärjestö.

Työmme ytimessä ovat evankeliumin eteenpäin viemiseen ja lähetykseen liittyvät kysymykset. Tästä kertovat jo Kansanlähetyksen säännöt. Sääntöjemme mukaan:

Liiton tarkoituksena on edistää Jumalan valtakunnan leviämistä sekä oman kansamme että muiden kansojen keskuudessa johdattamalla ihmisiä Kristuksen tuntemiseen ja ohjaamalla heitä kasvamaan uskossa sekä toimimaan Jumalan valtakunnan työssä.

Liitto korostaa uskovien vastuuta ja omatoimisuutta. Luterilaisen tunnustuksen, oppiperustansa ja ohjelmansa mukaisesti liitto pyrkii toimimaan uskollisena Raamatulle ja sen Herralle Pyhässä Hengessä.

Vanhan mottomme mukaisesti me tahdomme evankelioida kansamme evankelioimaan muita kansoja. Ajattelen, että juuri ilo evankeliumista ja kutsu lähetyksensä täyttämiseen

yhdistävät koko liikettämme. Me olemme ennen kaikkea lähetysjärjestö, mutta ymmärrämme, että lähetystehtävän toteuttaminen edellyttää laajaa ja uskollista työtä myös kotimaassa.

Kansanlähetyksessä haluamme säilyttää alkuperäisen näkymme, jossa kotimaantyö ja ulkomaantyö kietoutuvat saumattomasti yhteen ja palvelevat toisiaan ikään kuin saman kolikon eri puolina.

Tähän liittyy omat haasteensa. Työmme nimittäin levittäytyy paikoin niin laajaksi, että ”Suuressa mukana” tunnuslauseemme on vaarassa kääntyä ”Kaikessa mukana” tunnuslauseeksi. Me emme kykene mielekkäällä tavalla olemaan kaikessa mukana ja siksi meidän on entistä taidollisemmin pyrittävä rajaamaan työtämme.

Kesän kynnyksellä liittohallituksemme hyväksyi uuden kotimaantyön strategian liikkeellemme. Strategian synnyttämiseen osallistui väkeä laajalti eri puolilta liikettämme. Strategiassa tunnistamme, että tässä ajassa kaksi erityisen tärkeää teemaa liikkeellemme on evankelioimisen näyn vahvistaminen ja hengellisen kodin kysymyksen käsitteleminen.

Ensiksi muutama sana evankelioimisesta. Kun puhumme evankelioimisesta, tulee monella mieleen katukokoukset ja traktaattien jakaminen. Evankelioiminen on kuitenkin paljon muutakin. Laajassa merkityksessä evankelioimisen piiriin kuuluu kaikki se työ, jossa viemme evankeliumia eri tavoin eteenpäin kotimaassa ja ulkomailla.

Olen ollut perheeni kanssa 10 vuotta lähetystyössä Japanissa. Kun toimimme siellä seurakuntatyössä, sain oppia, että evankelioimisessa erityisen tärkeää on henkilökohtaisten kontaktien synnyttäminen. Evankeliumi leviää kaikkein tehokkaimmin yhdeltä henkilöltä toiselle henkilölle, ja tarvitsee kasvualustakseen vakaan seurakuntayhteyden.

Siksi on tärkeää kysyä, millainen näky meillä on evankelioimisesta. Tavoitamme ihmisiä siinä määrin kuin haluaisimme? Entä millaiseen hengelliseen kotiin ohjaamme tavoittamamme ihmiset?

Meidän on myönnettävä, ettemme tavoita tänä päivänä niin paljon evankeliumista vieraantuneita ihmisiä kuin haluaisimme. Pidän tärkeänä sitä, että löydämme tässä ajassa uudelleen sekä innon evankeliumin eteenpäin viemiseen että keinot sen toteuttamiseen.

Kysymys evankelioimisesta liittyy läheisesti myös toiseen liikkeellemme keskeiseen kysymykseen – nimittäin kysymykseen hengellisestä kodista.

Osaatko sinä sanoa, missä sinun hengellinen kotisi on ja mitä hengellinen koti tarkoittaa? Onko hengellinen kotisi Kansanlähetyksessä vai paikallisessa seurakunnassa vai kenties jossain muualla? Kokemukseni mukaan vastauksia on monia. Taipumus on kuitenkin siihen suuntaan, että yhä useampi työmme ystävä kokee Kansanlähetyksen hengelliseksi kodikseen ja yhä harvempi kotipaikkansa paikallisen seurakunnan. Tässä on jonkin verran eroa eri ikäryhmien ja paikkakuntien välillä.

Ajassamme on kuitenkin yhä enenevässä määrin hengellistä kodittomuutta. Myös Raamattuun sitoutuneiden ja elävässä uskossa olevien kristittyjen joukossa on ihmisiä, jotka eivät osaa sanoa, missä heidän hengellinen kotinsa on. Osa työmme ystäväistä on jättänyt kirkon, eikä ole enää minkään kristillisen kirkon jäsen. Tämä ei ole hyvä asia. Jokaisella kristityllä tulisi olla todellinen yhteys johonkin seurakuntaan, Sanaan ja sakramentteihin.

Miten me Kansanlähetysessä vastaamme ihmisten tarpeeseen kokea hengellistä yhteyttä toisten kristittyjen kanssa? Monin paikoin on edelleen hyviä seurakuntia, joiden työn yhteyteen voimme Jeesuksen löytämiä ihmisiä ohjata. Paikoin näin ei kuitenkaan ole. Kykeneekö Kansanlähetys tällöin tarjoamaan seurakuntayhteyden näille ihmisille?

Ajatus siitä, että Kansanlähetys haluaa tarjota hengellisen kodin työnsä ystäville, on kuulunut näkyymme jo liikkeen alusta saakka. Käytännössä meidän on kuitenkin ollut vaikea löytää yhteistä mallia hengellisestä kodista. Näin olemme päätyneet rakentamaan hieman erilaisia hengellisiä koteja eri puolilla Suomea.

Ajattelen, että tähän olisi hyvä löytää yhdessä muutos, niin että toiminnassamme mukana olevat ihmiset voisivat tunnistaa Kansanlähetysessä saman hengellisen kodin koko maassa – sekä Kainuussa että Pohjanmaalla, yhtä hyvin Varsinais-Suomessa kuin Hämeessä. Tämä edellyttää yhteistä pohdintaa ja suunnan etsimistä. Meidän on tulevana vuosina hyvä keskustella liikkeemme sisällä siitä, millainen on se hengellinen koti, jota olemme yhdessä rakentamassa eri puolilla Suomea.

Kansanlähetysellä on vuosikymmenten ajan ollut hyvät ja läheiset suhteet Suomen evankelisluterilaiseen kirkkoon. Ymmärryksen mukaan näin on myös tänään. Paikoin tila on kuitenkin käynyt ahtaaksi. On ollut tilanteita, jossa työllemme paikallisseurakunnan yhteydessä on näytetty ovea pelkästään siitä syystä, että kirkkoherra on vaihtunut, ilman, että yhteistyösuhteissa olisi tapahtunut mitään muita havaittavia muutoksia.

Tällainen todellisuus pakottaa meidät pohtimaan vaikeita kysymyksiä. Jotta työmme voi jatkua myös tulevaisuudessa, on tärkeää vahvistaa itsenäistä toimintaa yhteisen toiminnan rinnalla. Siltoja ei pidä polttaa eikä toimivia yhteistyösuhteita lopettaa. Emme saa kuitenkaan sinisilmäisesti uskoa, että kaikki jatkuu tulevaisuudessa ennallaan, sillä monet merkit kertovat muuta.

Riippumatta siitä, miten kirkkosuhteemme kehittyvät tulevaisuudessa, on tärkeää rakentaa hyviä yhteyksiä niin liikkeemme sisällä kuin kirkkomme suuntaan, myöskään muita kotimaamme herätysliikkeitä ja luterilaisia toimijoita pois sulkematta.

Samalla on pidettävä kiinni siitä, etteivät kirkkopoliittiset tai yhteiskunnalliset kysymykset hämää liikkeemme ydintehtävää. Siksi haluan lopettaa tiivistämällä ydintehtävämme kolmeen kohtaan:

- 1) Jumalan kansan varustaminen Jumalan sanan julistamisen, opettamisen ja seurakuntayhteyden kautta
- 2) Uskosta vieraantuneiden tavoittaminen evankeliumin sanalla
- 3) Evankeliumin vieminen sinne, missä Kristusta ei vielä tai enää tunneta

Kun toteutamme tätä ydintehtäväämme, toteutamme Jeesuksen kirkolleen ja kaikille seuraajilleen uskomaa tehtävää, jota kutsumme lähetyskäskyksi ja johon kuuluu lupaus Jumalan siunauksesta. Se kuuluu:

Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti. (Matt. 28:18-20)